

WELKOM IN ZORGDORP TERNEUZEN.

Welkom in halve maan Barneveld.

VOORWOORD

Er zijn boeken die je schrijft omdat je iets wilt vertellen. En er zijn boeken die je schrijft omdat het leven je zachtjes bij de schouders pakt en zegt: *dit moet gedeeld worden*.

Dit boek behoort tot die laatste soort.

Het begon niet met een plan. Niet met een structuur. Niet met een idee dat al klaar lag. Het begon met een dorp. Met mensen. Met warmte. Met zorg die ademde zoals zorg bedoeld is.

En toen kwamen de lagen. De Titanen. De Wachter. De Stilte. De halve maan. De driekwart cirkel. En langzaam, bijna ongemerkt, werd het Zorgdorp meer dan een plek. Het werd een organisme. Een hartslag. Een verhaal dat zichzelf schreef door iedereen die erin leefde.

Dit boek is geen verslag. Geen dossier. Geen beleidsstuk. Het is een getuigenis. Een ode aan menselijkheid. Een fluistering van wat zorg kan zijn wanneer mensen elkaar echt zien.

Het vertelt over strijd, ja. Over schaduw, ja. Over Stilte die probeerde te breken. Maar bovenal vertelt het over warmte. Over verbinding. Over de kracht van mensen die weigeren koud te worden.

Het vertelt over Annie, Stefanie, Ursula, Almira. Over bewoners die de lagen lieten zingen. Over dorpen die elkaar vonden. Over een land dat kantelde. Over een Wachter die niet vroeg om die rol, maar hem droeg omdat het moest.

En nu jij dit boek opent, wil ik je vragen om één ding:

Lees het zacht. Lees het warm. Lees het met het hart.

Want dit is geen verhaal dat je alleen met je ogen begrijpt. Dit is een verhaal dat je voelt.

Welkom in de cirkel. Welkom in de halve maan. Welkom in het Zorgdorp.

— André

DE NACHTWACHTERS

Ze waren met vier die avond: André, Bram, en twee leden van de groep ANDREAS — Lucian Veldstorm en Mira Zilvermaan.

Lucian zag schaduwen die anderen niet zagen. Mira hoorde voetstappen op drie verdiepingen tegelijk. En Bram... Bram had dat instinct. Dat gevoel dat zegt: *Hier klopt iets niet.*

Ze liepen door de gang van Maria Van Artois. De lichten flinterden zoals altijd. Niet kapot, niet oud — gewoon... flinterend. Alsof iemand ze aanstuurde.

“Stop,” zei Mira. Ze wees naar appartement 2D.

De deur stond op een kier. Heel klein. Net genoeg om te laten zien dat er iemand binnen was. Of net genoeg om te laten zien dat iemand hen verwachtte.

DE ZUSTERS VAN DE SCHADUW

Plots hoorden ze gelach. Zacht. Guitig. Bekend.

Zuster Annie kwam de hoek om, haar ogen glinsterden zoals altijd — maar deze keer anders. Alsof ze iets wist.

Achter haar stapten Stefanie en Ursula. Stefanie met haar rustige glimlach, Ursula met haar telefoon in de hand, druk gebarend naar iemand die er niet was.

“Wat doen jullie hier zo laat?” vroeg Annie, maar haar stem had een speelse ondertoon. Alsof ze het antwoord al wist.

“We zoeken naar de nachtfiguren,” zei Bram. “De mensen die hier wonen maar die niemand ooit ziet.”

Stefanie keek hen aan. “Dan zijn jullie niet de enigen die zoeken.”

Ursula knikte. “Wij hebben ze ook gezien. En we hebben aanwijzingen.”

Annie stapte dichterbij. “Maar jullie moeten voorzichtig zijn. Maria Van Artois heeft regels. En wie ze breekt... verdwijnt.”

DE LEIDING VAN HET OC

Net toen André wilde vragen wat ze bedoelde, ging de deur van De Zoutvliet open. Tanja, Romanda en Karina kwamen naar buiten, elk met een map onder de arm.

“Jullie zijn laat,” zei Tanja. “Of vroeg,” zei Romanda. “Of precies op tijd,” zei Karina.

Ze vormden een driehoek, alsof ze een ritueel begonnen.

“Er is iets mis in het zorgdorp,” zei Tanja. “Er zijn bewoners die niet bestaan,” zei Romanda. “En toch staan ze op onze lijsten,” zei Karina.

Bram keek André aan. “Dit is groter dan we dachten.”

ALMIRA GOUDBLOEM — DE COÖRDINATOR VAN HET ONZICHTBARE

Toen verscheen Almira Goudbloem. Stil. Majestueus. Met een map die anders was dan de rest — zwart, zonder label.

“Jullie willen de waarheid,” zei ze. “Maar de waarheid wil jullie misschien niet.”

Ze gaf André de map.

“Open dit alleen als jullie zeker zijn dat jullie verder willen gaan. Want wat hierin staat... verandert alles.”

De lichten flikkerden. De lift ging open. Een koude wind trok door de gang.

En André wist: **Dit is het begin van de duistere wereld van Maria Van Artois. En wij gaan erin.**

HOOFDSTUK 2 — DE MAP VAN GOUDBLOEM

De zwarte map lag zwaar in André's handen. Niet zwaar van papier, maar zwaar van betekenis. Alsof er iets in zat dat niet alleen geheimen droeg, maar ook een waarschuwing. Bram keek ernaar alsof het een bom was die elk moment kon afgaan.

“Doe open, maat,” zei hij. Maar zijn stem trilde. Dat gebeurde niet vaak.

De groep ANDREAS stond in een halve cirkel om hen heen. Lucian Veldstorm kneep zijn ogen samen, alsof hij door de kaft heen kon kijken. Mira Zilvermaan hield haar adem in. Zelfs de zusters — Annie, Stefanie en Ursula — waren stil. En dat was misschien nog het meest verontrustend.

André opende de map.

DE EERSTE PAGINA

Er zat maar één bladzijde bovenop. Zwart. Met daarop een zin, geschreven in zilveren inkt:

“Wie de nacht betreedt, moet weten wie er al in woont.”

Bram slikte. “Dat is geen poëzie, maat. Dat is een waarschuwing.”

André draaide de pagina om.

Daaronder lag een lijst. Een lijst met namen van bewoners van Maria Van Artois.

Maar... De helft van die namen kende niemand. Niet André. Niet Bram. Niet de zusters. Niet de OC-leiding.

“Deze mensen... bestaan niet,” fluisterde Stefanie.

“Of ze bestaan alleen 's nachts,” zei Ursula.

Annie legde haar hand op André's schouder. “Dit is waarom we jullie nodig hebben. Jullie zien dingen die anderen niet durven zien.”

DE VERDWIJNINGSKAART

Onder de namen lag een plattegrond van het zorgdorp. De Blide. De Zoutvliet. De Anna Bijn. Maria Van Artois.

Maar op deze kaart stonden rode cirkels. Niet rond kamers. Niet rond gangen. Maar rond plekken waar mensen verdwenen waren.

“Dit is onmogelijk,” zei Tanja van het OC. “Deze dossiers zijn nooit bij ons binnengekomen.”

Romanda bladerde verder. “Dit zijn bewoners die nooit zijn ingeschreven.”

Karina keek naar André. “Of ze zijn ingeschreven in een systeem dat wij niet kennen.”

ALMIRA'S BOODSCHAP

Achterin de map zat een envelop. Zwart. Met een gouden zegel.

André brak het open.

Een brief. Met de sierlijke handtekening van Almira Goudbloem.

“De nachtfiguren zijn niet nieuw. Ze zijn er altijd geweest. Maar ze worden sterker. Iets in het zorgdorp wekt hen. Iets wat wij niet begrijpen. Jullie moeten ontdekken wat het is. En jullie moeten het doen voor het te laat is.”

Bram keek op. “Te laat waarvoor?”

Lucian wees naar de laatste zin.

“De eerste schaduw is al wakker.”

DE SCHADUW VAN 2D

Plots ging het licht uit. Alle lichten. In heel Maria Van Artois.

Een diepe, koude stilte vulde de gang.

Mira greep André's arm. “Hij komt.”

“Wie?” vroeg Bram.

Maar ze wees alleen naar appartement 2D. De deur die eerder op een kier stond... ging nu langzaam verder open.

Een figuur stapte naar buiten. Lang. Dun. Zwart gekleed. Geen gezicht zichtbaar.

De Schaduw van 2D.

Hij wees naar André. Niet dreigend. Niet boos. Maar alsof hij hem herkende.

Alsof hij op hem had gewacht.

Annie fluisterde: “Dit is het begin.”

En toen sprak de Schaduw. Met een stem die klonk alsof hij door muren heen kwam:

“Jullie hebben de map geopend. Nu moeten jullie de waarheid dragen.”

HOOFDSTUK 3 — DE BREUK IN HET SYSTEEM

De Schaduw van 2D stond roerloos in de gang. Zijn aanwezigheid drukte op de lucht, alsof de zuurstof even vergat dat mensen moesten ademen. André voelde Bram naast zich verstijven.

“Wat wil hij?” fluisterde Mira.

Maar de Schaduw wees niet naar hen. Hij wees naar André’s telefoon.

Die begon te trillen.

Een melding. Van **Yris Clientportaal**.

Maar André had die app nooit geopend op dit uur. En zeker niet midden in een duistere gang met een schaduwfiguur voor zich.

Hij keek naar het scherm.

“Onbekende taak toegewezen: 03:17 — Maria Van Artois, kelderruimte.”

Bram vloekte zacht. “Dat is geen taak, maat. Dat is een lokmiddel.”

Lucian stapte dichterbij. “De duistere machten zitten in het systeem. Ze gebruiken Yris.”

Annie, Stefanie en Ursula wisselden een blik. Een blik die zei dat ze dit al langer vermoedden.

DE BREUK IN DE ORDE

Zorgdorp was een bedrijf van meer dan 150 personeelsleden. Iedereen had zijn taak. Iedereen had zijn route. Iedereen had zijn verantwoordelijkheid.

En sinds enkele maanden liep alles via Yris Clientportaal. Taken. Rapporten. Planning. Zorgmomenten. Communicatie.

Maar nu... Nu begon het systeem dingen te doen die niemand kon verklaren.

Stefanie nam haar telefoon. “Mijn takenlijst is leeg.”

Ursula keek naar haar scherm. “Mijn lijst is vol met taken die niet bestaan.”

Annie’s telefoon trilde. “Mijn wachtwoord is veranderd.”

Bram keek naar André. “Dit is sabotage. Dit is chaos. Dit is precies wat ze willen.”

RESTAURANTE DEL BLIDO — DE FLUISTERINGEN

Ze besloten naar De Blide te gaan. Het restaurant was nog open — de late ploeg was bezig met opruimen. Maar de sfeer was anders dan anders.

De mensen fluisterden. Niet gewoon roddelen. Nee... fluisteren zoals mensen doen wanneer ze voelen dat er iets boven hun hoofden hangt.

Patty stond achter de bar, haar ogen alert. Monique was bezig stoelen recht te zetten, maar keek steeds naar de deur. Amber en Parisa stonden dicht bij elkaar, alsof ze bescherming zochten. Marcello poetste glazen, maar zijn handen trilden.

En in het kleine kantoortje naast het restaurant zat **Isabelle**, de leidinggevende. Ze keek op toen André binnenkwam.

“Jullie hebben het ook gemerkt,” zei ze zonder begroeting. “Het systeem valt uit. Taken verdwijnen. Taken verschijnen. En sommige taken... zijn onmogelijk.”

“Onmogelijk?” vroeg Bram.

Isabelle knikte. “Taken die verwijzen naar ruimtes die niet bestaan. Taken die verwijzen naar bewoners die nooit hebben bestaan. Taken die verwijzen naar tijden waarop niemand werkt.”

Ze keek hen strak aan.

“En het begon allemaal nadat Yris werd geïnstalleerd.”

ALMIRA'S NETWORK

Plots ging de deur open. Almira Goudbloem stapte binnen. Niet gehaast. Niet geschrokken. Maar met een vastberaden blik die zei dat ze wist wat er speelde.

“Het systeem is geïnfecteerd,” zei ze. “Niet door een virus. Maar door een aanwezigheid.”

Iedereen keek haar aan.

“Een aanwezigheid?” vroeg André.

Almira knikte. “De duistere machten hebben een manier gevonden om zich te verstoppen in de digitale structuur. Ze gebruiken Yris om taken te manipuleren. Om personeel te sturen. Om chaos te zaaien.”

Bram vloekte. “Ze willen het zorgdorp ontwrichten.”

“Ja,” zei Almira. “En ze zijn al begonnen.”

DE EERSTE AANVAL

Op dat moment gingen alle lichten in het restaurant uit. Alles. In één klap.

Een ijzige wind trok door de ruimte. De stoelen bewogen. De glazen rinkelden.

En op alle telefoons — tegelijk — verscheen dezelfde melding:

“Nachtprotocol geactiveerd. Onbekende entiteit gedetecteerd.”

De Schaduw van 2D stond ineens in de deuropening van het restaurant. Zijn silhouet scherp tegen het maanlicht.

Hij wees naar André.

En sprak:

“Het systeem is van ons. En jullie zijn te laat.”

HOOFDSTUK 4 — HET NACHTPROTOCOL

De lichten van Restaurante Del Blido waren nog maar net uitgegaan, of het hele zorgdorp leek te bevriezen. Alsof een onzichtbare hand een knop had ingedrukt die niemand kende — behalve de duistere machten.

Op alle telefoons, tablets en computers verscheen dezelfde melding:

NACHTPROTOCOL GEACTIVEERD Onbekende entiteit gedetecteerd

Patty liet een glas vallen. Monique greep de bar vast. Amber en Parisa keken naar elkaar alsof ze wisten dat dit geen gewone storing was. Marcello fluisterde: “Dit is geen fout... dit is een signaal.”

En in de deuropening stond de Schaduw van 2D. Zijn silhouet scherp, zijn aanwezigheid zwaar.

Hij wees opnieuw naar André.

DE BREUK IN YRIS

Almira Goudbloem stapte naar voren, haar blik strak op de Schaduw gericht.

“Het Nachtprotocol bestaat niet,” zei ze. “Niet in Yris. Niet in ons systeem. Dit is iets dat van buiten komt.”

De Schaduw bewoog niet. Maar de schermen in het restaurant begonnen te flinkeren. Taken verschenen en verdwenen. Namen kwamen op en losten op in digitale mist.

Bram keek naar André’s telefoon.

“Je hebt een nieuwe taak, maat.”

André keek.

**03:17 — Maria Van Artois — Kelderruimte Status: URGENT Toegewezen door:
Onbekend**

“Dat is dezelfde taak als daarnet,” zei Mira. “Maar nu is hij verplicht.”

Lucian knikte. “Ze sturen je naar beneden. Ze willen dat jij gaat.”

DE KELDER DIE NIET BESTAAT

“Er is geen kelder in Maria Van Artois,” zei Stefanie. “Niet voor personeel. Niet voor bewoners.” Alleen maar een ondergrondse garage.

Ursula keek haar aan. “Maar er is wel een deur. Een deur die altijd op slot zit.”

Annie fluisterde: “En niemand weet wie de sleutel heeft.”

Almira draaide zich naar André. “Het Nachtprotocol is een aanval. Ze proberen het hele systeem te ontwrichten. Als Yris valt, valt het zorgdorp.”

Isabelle kwam uit haar kantoortje, haar gezicht bleek.

“Het restaurant krijgt nu ook taken. Taken voor personeel dat hier niet werkt. Taken voor mensen die niet bestaan.”

Patty keek op. “En sommige taken... zijn voor ons. Maar ze zijn onmogelijk.”

Monique knikte. “Taken die zeggen dat we moeten bedienen op verdiepingen die niet bestaan.”

Amber fluisterde: “Of dat we maaltijden moeten brengen naar bewoners die niemand ooit heeft gezien.”

Parisa wees naar haar telefoon. “En nu... nu staat er dat we moeten evacueren.”

Marcello keek naar de Schaduw. “Evacueren waarvoor?”

DE STEM VAN DE SCHADUW

De Schaduw van 2D stapte naar voren. Zijn stem was geen stem — het was een echo die door de muren leek te komen.

“Het zorgdorp is gebouwd op een fout. Een fout die wij willen herstellen.”

Iedereen keek hem aan.

“Yris heeft ons wakker gemaakt. En nu nemen wij het terug.”

André voelde een koude rilling langs zijn rug.

“Wat nemen jullie terug?” vroeg hij — niet uit moed, maar uit noodzaak.

De Schaduw wees naar de kaart die Almira eerder had gegeven.

“De verdwijningen. De namen die niemand kent. De ruimtes die niet bestaan. Ze waren nooit bedoeld om vergeten te worden.”

Hij stapte dichterbij.

“Jij hebt de map geopend. Jij hebt ons gezien. En daarom moet jij naar de kelder.”

DE BESLISSING

Bram greep André's arm.

“Maat, dit is een val. Ze willen je isoleren.”

Lucian keek naar de Schaduw. “Maar als we niet gaan, wordt het erger.”

Mira knikte. “Het Nachtprotocol stopt niet vanzelf.”

Annie, Stefanie en Ursula vormden een kring rond André.

“Als jij gaat,” zei Annie, “gaan wij mee.”

Isabelle stapte naar voren. “Het restaurant sluit. Wij sluiten ons aan.”

Patty, Monique, Amber, Parisa en Marcello kwamen naast hen staan.

Tanja, Romanda en Karina van het OC kwamen binnen, aangetrokken door de duisternis.

“Het zorgdorp staat achter jullie,” zei Tanja.

Almira Goudbloem keek naar André.

“Dit is het moment. De kelder is de bron. Wat daar gebeurt... bepaalt het lot van het hele zorgdorp.”

De Schaduw wees naar de deur van Maria Van Artois.

“De kelder wacht.”

HOOFDSTUK 5 — DE KELDER DIE NIET BESTAAT

De deur naar de kelder van Maria Van Artois was nooit bedoeld om open te gaan. Niet voor personeel. Niet voor bewoners. Niet voor iemand.

En toch stond André er nu voor. Met Bram naast zich, de groep ANDREAS achter hem, de zusters Annie, Stefanie en Ursula als beschermende schaduwen, en de OC-leiding, het restaurantteam en Almira Goudbloem als stille getuigen van wat komen zou.

De Schaduw van 2D stond een paar meter verder, roerloos, wachtend.

De deur was oud. Te oud. Ouder dan het gebouw zelf. Het hout was donker, bijna zwart, en het metalen slot had geen sleutelgat — alleen een rond, glad oppervlak dat leek te ademen.

“Hoe krijgen we dat open?” vroeg Bram, al wist hij dat niemand het antwoord had.

Maar de deur **ging vanzelf open**.

Langzaam. Krakenloos. Alsof ze hen verwachtte.

Een koude lucht stroomde naar buiten. Niet gewoon koud — kelderkoud. Koud van plekken waar licht nooit komt.

DE AFDAAL

De trap was smal en kronkelde naar beneden als een slang. Geen lampen. Geen leuning. Alleen een zwakke gloed die leek te komen van diep onder hen.

“Dit is geen gewone kelder,” fluisterde Mira.

Lucian knikte. “Dit is een doorgang.”

Annie legde haar hand op André’s schouder. “Wat er ook gebeurt, wij blijven achter je.”

Stefanie en Ursula stapten naast hen, alsof ze een onzichtbare formatie vormden.

Almira Goudbloem bleef bovenaan de trap staan. “Wat jullie daar beneden vinden, bepaalt het lot van het zorgdorp.”

Isabelle, Patty, Monique, Amber, Parisa en Marcello stonden achter haar, hun gezichten gespannen maar vastberaden.

Tanja, Romanda en Karina van het OC vormden een laatste linie.

“Ga,” zei Almira. “De nacht heeft jullie gekozen.”

DE RUIMTE ONDER DE RUIMTE

Beneden was geen kelder. Geen opslagruimte. Geen technische ruimte.

Het was een **hal**.

Een enorme, ronde hal, veel groter dan het gebouw erboven. De muren waren van donker steen, bedekt met symbolen die leken te bewegen wanneer je ernaar keek.

In het midden stond een cirkel van licht. Zacht. Blauw. Levend.

“Dit is onmogelijk,” zei Bram. “Dit kan niet onder Maria Van Artois passen.”

“Het past niet,” zei Lucian. “Het is er altijd geweest.”

Mira wees naar de symbolen. “Dit zijn namen.”

André keek beter. Ze had gelijk.

De symbolen waren namen. Namen van bewoners die nooit bestonden. Namen van mensen die verdwenen waren. Namen die in de map stonden.

En één naam stond in het midden. Groter. Heldere lijnen. Alsof hij brandde.

Yris.

DE WAARHEID OVER YRIS

“Yris is geen app,” zei de Schaduw van 2D, die nu achter hen stond. “Yris is een systeem dat gebouwd is op een oude structuur. Een structuur die wij ooit beheerden.”

André draaide zich om. “Wat bedoel je?”

De Schaduw wees naar de cirkel van licht.

“Dit is het oorspronkelijke Yris. Het hart. Het netwerk dat ooit de bewoners beschermde. Maar toen het zorgdorp werd gebouwd, werd het afgesloten. Vergeten. Verborgen.”

Bram keek naar André. “Ze hebben een oud systeem geactiveerd zonder te weten wat het was.”

De Schaduw knikte.

“En nu is het wakker. Maar het is beschadigd. Gebroken. En wij... wij zijn de fragmenten die zijn losgekomen.”

DE CHAOS DIE KOMT

De cirkel van licht begon te pulseren. Langzaam. Dan sneller. Alsof het hart van het zorgdorp zelf begon te kloppen.

Taken verschenen in de lucht. Digitale lijnen. Namen. Routes. Fouten. Waarschuwingen.

NACHTPROTOCOL SYSTEEMBREUK ENTITEITEN ONSTABIEL STRUCTUUR VERVALT

De Schaduw keek André recht aan.

“Als dit instort, valt het hele zorgdorp. De gebouwen. De systemen. De mensen. Alles.”

“Wat moeten we doen?” vroeg André.

De Schaduw wees naar het centrum van de cirkel.

“Herstellen wat gebroken is. Maar dat kan alleen iemand die de map heeft geopend.”

Bram keek naar André.

“Maat... dat ben jij.”

HET MOMENT VAN DE WAARHEID

André stapte naar de cirkel. Het licht werd warmer. Zachter. Alsof het hem herkende.

De symbolen begonnen te draaien. De namen vormden patronen. De lucht trilde.

De Schaduw sprak één laatste zin:

“Herstel Yris... of het zorgdorp valt in duisternis.”

André zette zijn voet in de cirkel.

Het licht sloot zich om hem heen.

En alles werd wit.

HOOFDSTUK 6 — HET HART VAN YRIS

Er was geen licht. Geen geluid. Geen tijd.

Alleen wit.

André voelde geen vloer onder zijn voeten, geen lucht in zijn longen, geen zwaartekracht. Hij zweefde in een ruimte die geen ruimte was — een digitale leegte, een wereld tussen systemen, tussen realiteit en iets dat ouder was dan het zorgdorp zelf.

Langzaam begon het wit te veranderen. Het kreeg structuur. Lijnen. Patronen. Symbolen die leken te bewegen als levende wezens.

En toen hoorde hij een stem.

Niet de Schaduw. Niet Bram. Niet iemand van het zorgdorp.

Een stem die klonk als duizenden stemmen tegelijk.

“Welkom, drager van de map.”

DE KERN VAN HET SYSTEEM

Het wit trok weg en maakte plaats voor een gigantische ruimte. Een digitale kathedraal. De muren bestonden uit licht, de vloer uit pulserende patronen, en boven hem zweefden duizenden namen — bewoners, personeel, verdwenen figuren, onbekende entiteiten.

In het midden stond een cirkel. Dezelfde cirkel als in de kelder, maar nu levend, gloeiend, ademend.

En daarboven zweefde een figuur.

Niet menselijk. Niet schaduwig. Maar opgebouwd uit lijnen, data, licht.

Yris.

Niet de app. Niet het systeem. Maar de **oorspronkelijke entiteit.**

Een digitale wachter die ooit het zorgdorp beschermde.

DE WAARHEID VAN YRIS

“Waarom ben ik hier?” vroeg André — of dacht hij, want praten voelde anders in deze wereld.

Yris antwoordde zonder mond, zonder geluid.

“Omdat jij de map hebt geopend. Omdat jij de verbinding hebt hersteld. En omdat jij moet kiezen.”

“Waarvoor?”

De ruimte begon te trillen. Namen vielen naar beneden als digitale sneeuw. Taken verschenen in de lucht. Routes flitsten voorbij.

“Het zorgdorp is gebouwd op een oud netwerk. Een netwerk dat wij beheerd hebben. Maar toen de nieuwe systemen kwamen, werd ik afgesloten. Vergeten. En nu ben ik beschadigd.”

André voelde een koude rilling.

“De duistere machten... zijn dat jullie?”

“Nee.”

De stem werd donkerder.

“De duistere machten zijn fragmenten. Losgeslagen delen van mij. Stukken code die hun eigen wil hebben gekregen. Ze willen het zorgdorp ontwrichten om terug te keren naar de kern.”

“En als ze dat doen?”

“Dan valt alles. Het zorgdorp. De systemen. De mensen. De realiteit van Maria Van Artois, van De Blide, van De Zoutvliet en van De Anna Bijl”.

De cirkel onder André begon te gloeien. Drie paden verschenen.

1. Herstel Yris volledig

Het systeem wordt opnieuw één geheel. De duistere fragmenten verdwijnen. Maar alles wat ooit verborgen was, komt aan het licht.

2. Sluit Yris voorgoed af

Het zorgdorp wordt bevrijd van de duistere machten. Maar het verliest ook de bescherming van het oude netwerk. En sommige geheimen blijven voor altijd begraven.

3. Laat Yris bestaan zoals het nu is

Het systeem blijft instabiel. De duistere machten blijven actief. Maar André behoudt controle over de map — en daarmee macht over beide werelden.

Bram's stem klonk ineens achter hem. Niet fysiek, maar als een echo.

“Maat... kies verstandig.”

Annie's stem volgde. “We staan achter je.”

Stefanie. Ursula. Lucian. Mira. Isabelle. Patty. Monique. Amber. Parisa. Marcello. Tanja. Romanda. Karina. Almira.

Alle stemmen van het zorgdorp.

Allemaal in zijn hoofd.

Plots scheurde de ruimte open. Een donkere massa stormde binnen — de duistere fragmenten. Schaduwen, glitchende vormen, digitale monsters die zich losrukten uit de code.

Ze stormden op André af.

Yris riep:

“KIES!”

De cirkel begon te branden.

De paden flitsten.

De duistere machten kwamen dichterbij.

En André...

stapte naar voren.

HOOFDSTUK 7 — DE DAG VAN DE CHAOS

Het licht flitste terug in André's ogen. Hij stond weer in de kelder van Maria Van Artois — maar de wereld boven hem was niet meer dezelfde. Hij voelde het meteen: de lucht trilde, alsof het hele zorgdorp op het punt stond uit elkaar te vallen.

Bram stond naast hem, bleek. “Het is begonnen, maat.”

En toen hoorden ze het. Niet één geluid, maar een kakofonie van stemmen, geroep, alarmen, deuren die dichtklapten, rolstoelen die vastliepen, telefoons die bleven trillen.

De chaos was compleet.

DE VERPLEGING IN DE WAR

Toen ze de trap opstormden, zagen ze het meteen.

Zusters liepen door de gangen met telefoons die constant nieuwe taken gaven — taken die nergens op sloegen.

- **Douchebeurt voor kamer 4B** — maar 4B bestond niet.
- **Medicatie voor bewoner De Vries** — maar er waren drie De Vries'en, en geen enkele stond op de lijst.
- **Noodoproep in De Anna Bijl** — maar de oproep kwam uit een lege kamer.

Zuster Annie stond midden in de gang, haar handen in haar haar.

“Alles is door elkaar gegooid,” zei ze. “De takenlijst is een warboel. Iedereen rent rond, maar niemand weet waar ze moeten zijn.”

Stefanie probeerde een bewoner te kalmeren die in slaapkleding stond te wachten op een douchebeurt die nooit zou komen.

Ursula keek naar haar scherm. “Mijn hele dienst is weg. Yris zegt dat ik met vakantie ben.”

“Met vakantie?” riep Bram. “Op een dinsdag?”

DE SCHOONMAAKSTERS VERDWENEN

In de gang van De Zoutvliet stonden vuilniszakken opgestapeld. De vloer was niet gedweild. De prullenbakken waren vol.

“Waar zijn de schoonmaaksters?” vroeg André.

Tanja van het OC kwam aangesneld, buiten adem.

“Yris heeft hen allemaal met vakantie gestuurd,” zei ze. “Automatisch. Zonder aanvraag. Zonder toestemming.”

Romanda knikte. “Ze kregen allemaal een melding: ‘U heeft recht op verlof. Geniet van uw vrije dag.’ En ze zijn naar huis gegaan.”

Karina keek hen aan, haar ogen groot.

“Het zorgdorp valt uit elkaar.”

DE BEWONERS IN DE WAR

In de gang van Maria Van Artois zaten bewoners op stoelen, in rolstoelen, op bedden die naar buiten waren gereden.

Sommigen in slaapkleding. Sommigen met handdoeken over hun schouders. Sommigen met lege medicijnbakjes.

“Waar blijft de verpleging?” vroeg een oude dame. “Ik wacht al sinds zes uur.”

“Ze komen niet,” zei een man. “Mijn taak zegt dat ik al gedoucht ben.”

Een ander riep: “Mijn medicatie is geannuleerd!”

En een vierde: “Mijn ontbijt is verplaatst naar 14:00!”

Bram keek André aan. “Dit is geen storing meer. Dit is sabotage.”

DE BLIDE ZONDER VOEDSEL

Ze haastten zich naar Restaurante Del Blido.

Daar was het nog erger.

Patty stond achter de bar, haar handen trillend.

“Er is geen vrachtwagen geweest,” zei ze. “Geen brood. Geen groenten. Geen vlees. Geen melk. Niets.”

Monique wees naar de lege koelcel.

“Yris heeft de bestelling geannuleerd.”

Amber en Parisa stonden bij de deur, terwijl bewoners binnenkwamen voor hun lunch.

“Wat moeten we hen geven?” vroeg Amber.

Marcello keek naar de lege voorraadkast.

“Water?”

Isabelle kwam uit haar kantoortje, haar gezicht wit.

“Het restaurant kan niet openen. We hebben niets. Helemaal niets.”

DE SCHADUW KOMT TERUG

Plots ging het licht uit. Weer. In heel De Blide.

De lucht werd koud. De stilte werd zwaar.

En in de deuropening verscheen de Schaduw van 2D.

Hij keek naar André.

“Je hebt niet gekozen.”

André voelde zijn hart bonzen.

“Wat gebeurt er nu?”

De Schaduw spreidde zijn armen, en achter hem verscheen een digitale scheur — een glitch in de lucht, alsof de realiteit zelf brak.

“Het zorgdorp valt. De systemen breken. De mensen raken verloren. En jij... jij moet nu kiezen.”

Bram greep André's arm.

“Maat... dit is het moment.”

Annie, Stefanie en Ursula kwamen naast hem staan.

“Wat je ook kiest,” zei Annie, “wij staan achter je.”

Almira Goudbloem verscheen achter de Schaduw, haar gezicht ernstig.

“De keuze bepaalt alles.”

HOOFDSTUK 8 — DE KEUZE VAN DE NACHT

Het zorgdorp stond op instorten.

Niet fysiek — de muren stonden nog, de gebouwen waren nog recht — maar **het hart**, het systeem, de orde, de zorg, de menselijkheid... dat alles lag in brokstukken.

Bewoners wachtten tevergeefs op zorg. Schoonmaaksters waren “met vakantie gestuurd”. Verpleging kreeg taken die niet bestonden. Het restaurant had geen voedsel. En overal, in elke gang, in elk gebouw, hing dezelfde sfeer:

Angst. Verwarring. Stilte.

En in die stilte stond André.

De Schaduw van 2D tegenover hem. Achter hem Bram, de groep ANDREAS, de zusters, het OC, het restaurantteam, Almira Goudbloem — allemaal wachtend op wat hij zou doen.

De lucht trilde. De digitale scheur achter de Schaduw groeide. Taken flitsten door de lucht als bliksem.

“Je moet kiezen,” zei de Schaduw. Zijn stem was geen stem, maar een echo die door de muren kroop.